

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/751

z dnia 29 kwietnia 2015 r.

w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozdrobnienie rynku wewnętrznego jest szkodliwe dla konkurencyjności, wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy w Unii. Aby rynek wewnętrzny funkcjonował właściwie, konieczne jest wyeliminowanie bezpośrednich i pośrednich przeszkód dla prawidłowego funkcjonowania i zakończenia tworzenia zintegrowanego rynku płatności elektronicznych, bez rozróżniania między płatnościami krajowymi i transgranicznymi.
- (2) Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ zapewniła podstawy prawne dla utworzenia ogólnounijnego wewnętrznego rynku płatności, ponieważ w znacznym stopniu ułatwiła działalność dostawców usług płatniczych poprzez stworzenie jednolitych przepisów w odniesieniu do świadczenia usług płatniczych.
- (3) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 ⁽⁵⁾ zawarto zasadę, że opłaty uiszczane przez użytkowników płatności transgranicznych w euro są takie same jak w przypadku analogicznych płatności w państwie członkowskim, łącznie z transakcjami płatniczymi realizowanymi w oparciu o kartę objętymi tym rozporządzeniem.
- (4) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 ⁽⁶⁾ zawarto przepisy dotyczące funkcjonowania poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro na rynku wewnętrznym, ale z zakresu tego rozporządzenia wyłączono transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 24.6.2014, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 170 z 5.6.2014, s. 78.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 kwietnia 2015 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz.U. L 266 z 9.10.2009, s. 11).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22).

- (5) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE⁽¹⁾ ma na celu harmonizację niektórych przepisów dotyczących umów zawieranych między konsumentami a przedsiębiorcami, w tym przepisy dotyczące opłat za wykorzystywanie sposobów płatności, na podstawie których to przepisów państwa członkowskie zakazują przedsiębiorcom pobierania od konsumentów, w związku ze stosowaniem określonych sposobów płatności, opłat, które są wyższe od kosztów poniesionych przez przedsiębiorców w związku z korzystaniem z tych sposobów płatności.
- (6) Bezpieczne, efektywne, konkurencyjne i innowacyjne płatności elektroniczne są niezwykle istotne, aby umożliwić konsumentom, akceptantom i przedsiębiorstwom czerpanie pełni korzyści wynikających z rynku wewnętrznego, w szczególności w miarę przechodzenia na całym świecie z handlu tradycyjnego na handel elektroniczny.
- (7) W kilku państwach członkowskich już przyjęto przepisy lub trwają prace ustawodawcze, które mają na celu bezpośrednie lub pośrednie uregulowanie opłat interchange i które obejmują wiele kwestii, w tym wprowadzenie pułapów opłat interchange na różnych poziomach, opłaty akceptanta, zasady honorowania wszystkich kart oraz środki służące kierunkowaniu wyboru. Obowiązujące decyzje administracyjne w niektórych państwach członkowskich znacznie się między sobą różnią. Aby w większym stopniu ujednoczyć poziomy opłat interchange, przewiduje się dalsze wprowadzanie na poziomie krajowym środków regulacyjnych, których celem jest reagowanie na poziomy tych opłat lub rozbieżności w ich zakresie. Takie krajowe środki doprowadziłyby prawdopodobnie do powstania znacznych przeszkód dla zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego w obszarze płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych oraz transakcji realizowanych przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych w oparciu o płatności kartą, a w związku z tym ograniczyłyby swobodę świadczenia usług.
- (8) Karty płatnicze są najczęściej stosowanym elektronicznym instrumentem płatniczym w przypadku zakupów detalicznych. Wciąż jednak daleko jeszcze do integracji unijnego rynku kart płatniczych, ponieważ wiele rozwiązań płatniczych nie może rozwijać się w wymiarze transgranicznym, a nowym podmiotom ogólnounijnym uniemożliwia się wejście na rynek. Istnieje potrzeba usunięcia przeszkód na drodze do efektywnego funkcjonowania rynku kart, w tym w zakresie płatności realizowanych w oparciu o kartę oraz płatności za pośrednictwem internetu i urządzeń przenośnych realizowanych w oparciu o kartę.
- (9) Aby umożliwić efektywne funkcjonowanie rynku wewnętrznego, należy promować i ułatwiać stosowanie płatności elektronicznych z korzyścią dla akceptantów i konsumentów. Karty i inne płatności elektroniczne mogą być stosowane w bardziej wszechstronny sposób, w tym do realizowania płatności online w celu skorzystania z rynku wewnętrznego i handlu elektronicznego, przy czym płatności elektroniczne również zapewniają akceptantom potencjalnie bezpieczne płatności. Transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę zamiast dokonywania płatności gotówką mogłyby zatem być korzystne dla akceptantów i konsumentów, pod warunkiem że opłaty za użytkowanie systemów kart płatniczych ustalane są na uzasadnionym ekonomicznie poziomie, jednocześnie przyczyniając się do uczciwej konkurencji, innowacji i wchodzenia na rynek nowych podmiotów.
- (10) Opłaty interchange są zwykle stosowane między należącymi do określonego systemu kart płatniczych dostawcami usług płatniczych świadczącymi usługę acquiringu a dostawcami usług płatniczych wydającymi karty. Opłaty interchange stanowią jedną z głównych części opłat nakładanych na akceptantów przez dostawców usług płatniczych świadczących usługę acquiringu za każdą transakcję płatniczą realizowaną w oparciu o kartę. Akceptanci z kolei wliczają te koszty stosowania kart – podobnie jak wszystkie inne ponoszone przez siebie koszty – w ogólne ceny towarów i usług. Konkurencja między systemami kart płatniczych mająca przekonać dostawców usług płatniczych do wydawania kart tych systemów prowadzi raczej do wyższych, a nie niższych opłat interchange na rynku, w przeciwieństwie do zwyczajowego wpływu konkurencji w gospodarce rynkowej polegającego na obniżeniu cen. Poza spójnym stosowaniem reguł konkurencji do opłat interchange, regulacja tych opłat poprawiłaby funkcjonowanie rynku wewnętrznego i przyczyniłaby się do obniżenia kosztów transakcji dla konsumentów.
- (11) Wiele różnych obowiązujących opłat interchange, a także ich poziomy uniemożliwiają pojawianie się nowych podmiotów ogólnounijnych działających na podstawie modeli biznesowych zakładających niższe opłaty interchange lub ich brak, ze szkodą dla potencjalnych korzyści skali i korzyści zakresu oraz wynikającego z nich wzrostu wydajności. Ma to negatywny wpływ na akceptantów i konsumentów oraz uniemożliwia wprowadzanie innowacji. Ponieważ podmioty ogólnounijne musiałyby oferować bankom wydającym karty co najmniej najwyższy poziom opłaty interchange występującej na rynku, na który pragną one wejść, sytuacja ta prowadzi również do utrzymującego się rozdrobnienia rynku. Istniejące krajowe systemy, w ramach których opłaty interchange są niższe lub w ogóle nie są pobierane, mogą także zostać zmuszone do wycofania się z rynku z powodu presji ze strony banków, które dążą do uzyskiwania wyższych dochodów z opłat interchange. W rezultacie konsumentom i akceptantom oferowany jest niewielki wybór, wyższe ceny i niższa jakość usług płatniczych, natomiast możliwość korzystania przez nich z ogólnounijnych rozwiązań płatniczych jest ograniczona. Ponadto akceptanci nie mogą zniwelować różnic w wysokości opłat poprzez wykorzystanie usług akceptacji kart oferowanych przez banki w innych państwach członkowskich. Szczegółowe zasady stosowane przez systemy kart płatniczych wymagają stosowania opłat interchange obowiązujących dla „punktu sprzedaży”

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

(państwa akceptanta) w odniesieniu do każdej transakcji płatniczej na podstawie ich polityk dotyczących przyznawania licencji terytorialnych. Wymóg ten uniemożliwia agentom rozliczeniowym skuteczne oferowanie swoich usług w wymiarze transgranicznym. Może również uniemożliwić akceptantom ograniczanie ich kosztów płatności z korzyścią dla konsumentów.

- (12) Stosowanie obowiązujących przepisów przez Komisję i krajowe organy ds. konkurencji nie przyniosło poprawy sytuacji.
- (13) W związku z tym w celu uniknięcia rozdrobnienia rynku wewnętrznego i znacznych zakłóceń konkurencji w wyniku obowiązywania rozbieżnych przepisów ustawodawczych i decyzji administracyjnych, istnieje potrzeba, by zgodnie z art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej podjąć działania zmierzające do rozwiązania problemu wysokich i zróżnicowanych opłat interchange, w celu umożliwienia dostawcom usług płatniczych świadczenia usług w wymiarze transgranicznym, zaś konsumentom i akceptantom – korzystania z usług transgranicznych.
- (14) Stosowanie niniejszego rozporządzenia powinno pozostawać bez uszczerbku dla stosowania unijnych i krajowych reguł konkurencji. Niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać państwom członkowskim utrzymania lub wprowadzenia niższych pułapów lub środków o równoważnym celu lub skutku poprzez ustawodawstwo krajowe.
- (15) Aby ułatwić sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych oraz transakcji realizowanych przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych w oparciu o płatności kartą, z korzyścią dla konsumentów i akceptantów, niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do transgranicznego i krajowego wydawania kart i świadczenia usługi acquiringu w odniesieniu do transakcji realizowanych w oparciu o kartę płatniczą. Zapewnienie niezbędnej jasności prawa i uniknięcie zakłóceń konkurencji między systemami kart płatniczych powinno stać się możliwe, jeżeli akceptanci będą mogli wybrać agenta rozliczeniowego spoza swojego własnego państwa członkowskiego (transgraniczne świadczenie usługi acquiringu), czemu sprzyjać będzie ustanowienie jednakowego maksymalnego poziomu zarówno krajowych, jak i transgranicznych opłat interchange w odniesieniu do transakcji objętych usługą acquiringu oraz wprowadzenie zakazu stosowania licencji terytorialnych.
- (16) W konsekwencji zobowiązań jednostronnych i zobowiązań przyjętych w ramach postępowań z zakresu konkurencji, wiele transgranicznych transakcji płatniczych kartą jest już przeprowadzanych w Unii z uwzględnieniem maksymalnych opłat interchange. Aby zapewnić uczciwą konkurencję na rynku usług acquiringu, należy rozpocząć stosowanie przepisów dotyczących transakcji transgranicznych i krajowych w tym samym czasie i w rozsądnym terminie od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, z uwzględnieniem trudności i złożoności migracji systemów kart płatniczych niezbędnej w związku z niniejszym rozporządzeniem.
- (17) Na rynku dostępne są dwa główne rodzaje kart kredytowych. W przypadku kart obciążeniowych rachunek posiadacza karty jest – w ustalonym wcześniej konkretnym terminie, zwykle raz w miesiącu – obciążany całkowitą kwotą transakcji, bez odsetek. W przypadku innych kart kredytowych posiadacz karty może wykorzystać instrument kredytowy i zwrócić część należnych kwot w terminie późniejszym niż zostało to określone, wraz z odsetkami lub innymi kosztami.
- (18) Wszystkie transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę debetową i kartę kredytową powinny być objęte maksymalną stawką opłaty interchange.
- (19) Z oceny skutków wynika, że zakaz pobierania opłat interchange z tytułu transakcji kartą debetową byłby korzystny dla akceptacji kart i korzystania z nich oraz dla rozwoju jednolitego rynku, a ponadto przyniosłby większe korzyści akceptantom i konsumentom niż przyjęcie jakiegokolwiek wyższego pułapu. Co więcej, pozwoliłby uniknąć negatywnego wpływu wyższych pułapów w systemach krajowych o bardzo niskich lub zerowych opłatach interchange z tytułu transakcji kartą debetową, z uwagi na ekspansję transgraniczną lub podnoszenie poziomu opłat do wysokości pułapu przez nowe podmioty wchodzące na rynek. Zakaz pobierania opłat interchange z tytułu transakcji kartą debetową jest również odpowiedzią na ryzyko przenoszenia modelu opłat interchange na nowe, innowacyjne usługi płatnicze, takie jak systemy płatności za pośrednictwem urządzeń przenośnych i systemy płatności online.
- (20) Pułapy określone w niniejszym rozporządzeniu powinny być oparte na tzw. teście obojętności akceptanta rozwiniętym w literaturze ekonomicznej, który wskazuje poziom opłaty, jaką akceptant byłby skłonny płacić, gdyby porównał koszt używania przez klienta karty płatniczej z kosztami płatności (gotówkowych) bez użycia karty (z uwzględnieniem opłaty za obsługę płatonej bankom świadczącym usługę acquiringu, tj. opłaty akceptanta, oraz opłaty interchange). Stymuluje to zatem korzystanie ze sprawnie funkcjonujących instrumentów płatniczych poprzez promowanie kart, które przynoszą większe korzyści transakcyjne, a przy tym zapobiega nieproporcjonalnym opłatom akceptanta, które nakładałyby ukryte koszty na innych konsumentów. Nadmierne opłaty akceptanta mogą w przeciwnym razie powstawać w wyniku zbiorowych umów dotyczących opłat interchange, gdyż akceptanci niechętnie odrzucają kosztowne instrumenty płatnicze w obawie przed zmniejszeniem obrotów. Doświadczenie pokazuje, że poziomy te są proporcjonalne, gdyż nie zagrażają funkcjonowaniu międzynarodowych systemów kart płatniczych i dostawców usług płatniczych. Zapewniają one również korzyści dla akceptantów i konsumentów oraz pewność prawa.

- (21) Niemniej jednak, jak wskazano w ocenie skutków, w niektórych państwach członkowskich opłaty interchange rozwinęły się w sposób, który umożliwia konsumentom korzystanie ze sprawnie funkcjonujących rynków kart debetowych z punktu widzenia akceptacji kart i korzystania z nich przy opłatach interchange niższych niż poziom obojętności akceptanta. Państwa członkowskie powinny zatem mieć możliwość podjęcia decyzji o ustanowieniu niższych opłat interchange dla krajowych transakcji kartą debetową.
- (22) Ponadto, w celu zapewnienia, by opłaty z tytułu kart debetowych były ustalane na uzasadnionym ekonomicznie poziomie, z uwzględnieniem struktury krajowych rynków kart debetowych, należy zachować możliwość wyrażenia pułapów opłat interchange jako stawki ryczałtowej. Stawka ryczałtowa może również sprzyjać wykorzystywaniu płatności realizowanych w oparciu o kartę w przypadku kwot o niewielkiej wartości (mikropłatności). Powinna również istnieć możliwość stosowania takiej stawki ryczałtowej w połączeniu ze stawką procentową, pod warunkiem że suma takich opłat interchange nie przekracza określonego odsetka całkowitej rocznej wartości transakcji na szczeblu krajowym w ramach każdego systemu kart płatniczych. Powinno być poza tym możliwe określenie niższego pułapu opłaty interchange z tytułu pojedynczej transakcji, a także nałożenie stałej maksymalnej kwoty opłaty jako limitu kwoty opłaty wynikającej z mającej zastosowanie stawki procentowej z tytułu pojedynczej transakcji.
- (23) Ponadto, mając na uwadze fakt, że niniejsze rozporządzenie ma zharmonizować opłaty interchange po raz pierwszy w sytuacji, gdy istniejące systemy kart debetowych i opłaty interchange są bardzo zróżnicowane, konieczne jest zapewnienie elastyczności dla krajowych rynków kart płatniczych. W związku z tym, w rozsądnym okresie przejściowym, w odniesieniu do krajowych transakcji kartą debetową państwa członkowskie powinny móc stosować – wobec wszystkich krajowych transakcji kartą debetową w ramach każdego systemu kart płatniczych – średnią ważoną opłatę interchange nieprzekraczającą 0,2 % średniej rocznej wartości transakcji. W odniesieniu do pułapu opłaty interchange obliczonego według średniej rocznej wartości transakcji w ramach jednego systemu kart płatniczych, wystarczy, by dany dostawca usług płatniczych był uczestnikiem jednego z systemów kart płatniczych (lub innego rodzaju porozumień między dostawcami usług płatniczych), w którym – w odniesieniu do wszystkich krajowych transakcji kartą debetową – stosowana jest średnia ważona opłata interchange nieprzekraczająca 0,2 %. Również w tym przypadku można stosować opłatę ryczałtową lub opłatę procentową, bądź też kombinację obu tych opłat, pod warunkiem przestrzegania maksymalnego pułapu średniej ważonej.
- (24) Aby określić stosowne pułapy opłaty interchange dla krajowych transakcji kartą debetową, należy zezwolić właściwym organom krajowym uprawnionym do zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia na gromadzenie informacji dotyczących wolumenu i wartości odniesienia do wszystkich transakcji kartą debetową w ramach danego systemu kart płatniczych lub do transakcji kartą debetową dotyczących co najmniej jednego dostawcy usług płatniczych. W związku z tym systemy kart płatniczych i dostawcy usług płatniczych powinni mieć obowiązek przekazywania stosownych danych właściwym organom krajowym, zgodnie z wymogami tych organów i zgodnie z terminami przez nie określonymi. Obowiązkiem sprawozdawczym należy przy tym objąć nie tylko systemy kart płatniczych, ale także dostawców usług płatniczych, takich jak wydawcy lub agenci rozliczeniowi, w celu zapewnienia, by wszelkie stosowne informacje były dostępne dla właściwych organów, które powinny w każdym przypadku mieć możliwość wymagania gromadzenia takich informacji za pomocą systemu kart płatniczych. Ponadto ważne jest, by państwa członkowskie zapewniały odpowiedni poziom ujawniania stosownych informacji dotyczących mających zastosowanie pułapów opłaty interchange. Zważywszy na to, że systemami kart płatniczych zasadniczo nie są dostawcy usług płatniczych podlegający nadzorowi ostrożnościowemu, właściwe organy mogą wymagać, by informacje przesyłane przez te podmioty zostały potwierdzone przez niezależnego audytora.
- (25) Niektóre instrumenty płatnicze na poziomie krajowym umożliwiają płatnikowi inicjowanie transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę, w przypadku których dany system płatniczy nie rozróżnia transakcji kartą debetową od transakcji kartą kredytową. Dany system kart płatniczych i agent rozliczeniowy nie wiedzą, jakie decyzje podjął posiadacz karty; w rezultacie system kart płatniczych nie ma możliwości zastosowania odmiennych pułapów nałożonych niniejszym rozporządzeniem dla transakcji kartą debetową i kartą kredytową, które można rozróżnić na podstawie terminu uzgodnionego w odniesieniu do obciążenia transakcji płatniczych. Mając na uwadze potrzebę zachowania funkcjonalności istniejących modeli biznesowych, unikając przy tym nieuzasadnionych lub nadmiernych kosztów przestrzegania przepisów prawnych, a jednocześnie zważywszy na znaczenie, jakie ma zapewnienie odpowiednich równych warunków działania dla poszczególnych kategorii kart płatniczych, należy stosować do krajowych transakcji płatniczych realizowanych przy użyciu „uniwersalnych kart” taką samą zasadę jak zasada przewidziana niniejszym rozporządzeniem dla transakcji kartą debetową. Należy jednakże pozostawić dłuższy czas na dostosowanie tych instrumentów płatniczych. W związku z tym, w drodze wyjątku, w okresie przejściowym trwającym 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny mieć możliwość określenia maksymalnych odsetek krajowych transakcji płatniczych kartą uniwersalną uznawanych za równoważne transakcjom kartą kredytową. Na przykład, pułap dotyczący kart kredytowych można by zastosować do określonej części całkowitej wartości transakcji w odniesieniu do akceptantów lub agentów rozliczeniowych. Matematyczny wynik przepisów byłby wówczas równoważny zastosowaniu jednolitego pułapu opłaty interchange w stosunku do krajowych transakcji płatniczych realizowanych przy pomocy kart uniwersalnych.

- (26) Niniejsze rozporządzenie powinno obejmować wszystkie transakcje, w przypadku których dostawca usług płatniczych płatnika i dostawca usług płatniczych odbiorcy znajdują się w Unii.
- (27) Zgodnie z zasadą neutralności technologicznej, określoną w europejskiej agendzie cyfrowej, niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę niezależnie od środowiska, w którym transakcja jest przeprowadzana, w tym poprzez detaliczne instrumenty i usługi płatnicze, zarówno w trybie off-line, jak i online, a także za pośrednictwem urządzeń przenośnych.
- (28) Transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę są zasadniczo przeprowadzane na podstawie dwóch głównych modeli biznesowych, tzw. trójstronnych systemów kart płatniczych (posiadacz karty – system agenta rozliczeniowego i wydawcy karty – akceptant) i czterostronnych systemów kart płatniczych (posiadacz karty – bank wydający kartę – bank świadczący usługę acquiringu – akceptant). Wiele czterostronnych systemów kart płatniczych stosuje wyraźnie określone opłaty interchange, głównie wielostronne. Aby potwierdzić istnienie ukrytych opłat interchange i przyczynić się do stworzenia równych warunków działania, trójstronne systemy kart płatniczych, w których dostawcy usług płatniczych pełnią rolę wydawców lub agentów rozliczeniowych, powinny być uznawane za czterostronne systemy kart płatniczych i powinny kierować się tymi samymi zasadami, podczas gdy środki dotyczące przejrzystości i inne środki dotyczące zasad realizowania transakcji powinny mieć zastosowanie do wszystkich dostawców. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę specyfikę istniejącą również w przypadku tego rodzaju systemów trójstronnych, należy przewidzieć okres przejściowy, w którym państwa członkowskie mogą niestosować zasad dotyczących pułapu opłaty interchange, w przypadku gdy takie systemy mają bardzo niewielki udział w rynku w danym państwie członkowskim.
- (29) Usługa wydawania oparta jest na stosunku umownym między wydawcą instrumentu płatniczego a płatnikiem, niezależnie od tego, czy wydawca posiada środki pieniężne w imieniu płatnika. Wydawca udostępnia karty płatnicze płatnikowi, autoryzuje transakcje w terminalach lub równoważnych urządzeniach i może gwarantować płatność na rzecz agenta rozliczeniowego z tytułu transakcji, które są zgodne z zasadami odnośnego systemu. W związku z tym sama dystrybucja kart płatniczych lub usługi techniczne, takie jak samo przetwarzanie i przechowywanie danych, nie stanowi wydawania.
- (30) Usługa acquiringu stanowi łańcuch operacji, poczynawszy od zainicjowania transakcji płatniczej realizowanej w oparciu o kartę po transfer środków pieniężnych na rachunek płatniczy odbiorcy. W zależności od państwa członkowskiego i obowiązującego modelu biznesowego organizacja usługi acquiringu wygląda odmiennie. W związku z tym dostawca usług płatniczych uiszczający opłatę interchange nie zawsze zawiera bezpośrednią umowę z odbiorcą. Pośrednicy świadczący część usług acquiringu, lecz bez bezpośredniego stosunku umownego z odbiorcami, powinni jednak być objęci definicją agenta rozliczeniowego na mocy niniejszego rozporządzenia. Usługa acquiringu jest świadczona niezależnie od tego, czy agent rozliczeniowy posiada środki pieniężne w imieniu odbiorcy. Usługi techniczne, takie jak samo przetwarzanie i przechowywanie danych lub eksploatacja terminali, nie stanowią acquiringu.
- (31) Należy zapewnić, by przepisy dotyczące uiszczanych lub otrzymywanych przez dostawców usług płatniczych opłat interchange nie były obchodzone w wyniku wprowadzania alternatywnych przepływów opłat na rzecz wydawców. Aby tego uniknąć, za opłatę interchange należy uznać „kompensatę netto” opłat uiszczonych lub otrzymanych przez wydawców, łącznie z ewentualnymi opłatami za autoryzację, od lub na rzecz systemu kart płatniczych, agenta rozliczeniowego lub dowolnego innego pośrednika. W celu sprawdzenia, czy dochodzi do obchodzenia przepisów, przy obliczaniu opłaty interchange należy uwzględnić całkowitą kwotę płatności lub zachęt otrzymanych przez wydawcę od systemu kart płatniczych w odniesieniu do regulowanych transakcji, pomniejszoną o opłaty uiszczane na rzecz systemu kart płatniczych przez wydawcę. Uwzględniane płatności, zachęty i opłaty mogą mieć charakter bezpośredni (tj. mogą być uwarunkowane wolumenem transakcji lub charakterem transakcji) lub pośredni (łącznie z zachętami handlowymi, premiami i rabatami za osiągnięcie określonych wolumenów transakcji). Sprawdzając, czy dochodzi do obchodzenia przepisów niniejszego rozporządzenia, należy w szczególności uwzględnić zyski wydawców wynikające ze specjalnych programów prowadzonych wspólnie przez wydawców i systemy kart płatniczych, a także przychody z opłat z tytułu obsługi transakcji i wydawania licencji oraz innych opłat przynoszących przychody systemom kart płatniczych. Stosownie do sytuacji i jeżeli znajdzie to potwierdzenie w dalszych obiektywnych elementach, wydawanie kart płatniczych w państwach trzecich mogłoby również być uwzględniane przy ocenianiu potencjalnego obchodzenia przepisów niniejszego rozporządzenia.
- (32) Konsumentom zwykle nie zdają sobie sprawy z opłat uiszczanych przez akceptantów z tytułu instrumentów płatniczych, z których korzystają. Równocześnie szereg praktyk motywujących stosowanych przez wydawców (takich jak bony podróżne, premie, rabaty, obciążanie zwrotne, bezpłatne ubezpieczenia itp.) może kierować konsumentów w stronę stosowania instrumentów płatniczych, generując tym samym wyższe opłaty na rzecz wydawców. Aby temu zapobiec, środki ograniczające wysokość opłat interchange powinny mieć zastosowanie wyłącznie do kart płatniczych, które stały się produktami masowymi, a akceptantom zwykle trudno jest ich nie przyjmować ze względu na to, że są one wydawane i stosowane powszechnie (tj. karty debetowe i kredytowe dla konsumentów). W celu poprawy skutecznego funkcjonowania rynku w nieregulowanych obszarach sektora oraz w celu ograniczenia przenoszenia działalności z regulowanych do nieregulowanych obszarów sektora konieczne jest przyjęcie szeregu środków, takich jak rozdzielenie systemu i infrastruktury, stosowanie przez odbiorcę środków kierunkujących wybór płatnika i selektywna akceptacja instrumentów płatniczych przez odbiorcę.

- (33) Rozdzielenie systemu i infrastruktury powinno umożliwić wszystkim podmiotom obsługującym transakcje konkurowanie o klientów systemów. Ponieważ koszty obsługi stanowią istotną część łącznych kosztów akceptacji kart, ważne jest, aby ta część łańcucha wartości została otwarta na efektywną konkurencję. Na podstawie rozdzielenia systemu i infrastruktury systemy kart płatniczych i podmioty obsługujące powinny być niezależne pod względem rachunkowości, organizacji i procedury podejmowania decyzji. Nie powinny one postępować w dyskryminujący sposób, przykładowo poprzez zapewnianie sobie nawzajem preferencyjnego traktowania lub uprzywilejowanych informacji, które nie są dostępne dla ich konkurentów w danym segmencie rynku, nakładanie nadmiernych wymogów informacyjnych na swoich konkurentów w danym segmencie rynku, subsydiowanie krzyżowe swoich odnośnych działań lub posiadanie wspólnych rozwiązań w zakresie zarządzania. Takie dyskryminacyjne praktyki przyczyniają się do rozdrobnienia rynku, mają negatywny wpływ na wchodzenie na rynek nowych uczestników rynku i uniemożliwiają powstawanie podmiotów ogólnounijnych, a tym samym utrudniają zakończenie tworzenia rynku wewnętrznego w obszarze płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych oraz transakcji realizowanych przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych w oparciu o płatności kartą, ze szkodą dla akceptantów, przedsiębiorstw i konsumentów.
- (34) Zasady stosowane przez systemy kart płatniczych i praktyki stosowane przez dostawców usług płatniczych mają zazwyczaj na celu utrzymywanie akceptantów i konsumentów w niewiedzy co do różnic w opłatach oraz zmniejszenie przejrzystości rynku, na przykład poprzez „łączenie” opłat lub zakazywanie akceptantom wybierania tańszej marki kart z kart wspólnych marek (*co-badged cards*) lub kierunkowania wyboru konsumentów, tak aby korzystali z takich tańszych kart. Nawet jeśli akceptanci mają świadomość poszczególnych kosztów, zasady stosowane przez systemy kart płatniczych często uniemożliwiają im podejmowanie działań mających na celu zmniejszenie opłat.
- (35) Instrumenty płatnicze wiążą się z różnymi kosztami dla odbiorcy, przy czym niektóre z tych instrumentów są droższe od innych. Z wyjątkiem sytuacji, w których poszczególny instrument płatniczy jest z mocy prawa obowiązkowy w odniesieniu do niektórych kategorii płatności lub nie można odmówić jego akceptacji ze względu na jego status prawnego środka płatniczego, odbiorca, zgodnie z dyrektywą 2007/64/WE, powinien mieć możliwość kierunkowania płatników, tak aby korzystali z konkretnego instrumentu płatniczego. Systemy kart płatniczych i dostawcy usług płatniczych nakładają na odbiorców szereg ograniczeń w tym względzie, przykładowo: ograniczenia dotyczące odmowy akceptacji przez odbiorcę konkretnych instrumentów płatniczych w przypadku niskich kwot, ograniczenia co do zapewniania płatnikowi informacji dotyczących opłat poniesionych przez odbiorcę w odniesieniu do konkretnych instrumentów płatniczych lub ograniczenia nałożone na odbiorcę w zakresie liczby terminali płatniczych w jego sklepie akceptujących konkretne instrumenty płatnicze. Ograniczenia te powinny zostać zniesione.
- (36) W przypadku gdy odbiorca kierunkuje płatnika, tak aby korzystał z konkretnego instrumentu płatniczego, nie powinien on żądać od płatnika żadnych opłat za korzystanie z instrumentów płatniczych, w przypadku których opłaty interchange są regulowane w ramach niniejszego rozporządzenia, ponieważ w takich sytuacjach korzyści z pobierania dodatkowych opłat są ograniczone, a jednocześnie komplikują sytuację na rynku.
- (37) Z zasady honorowania wszystkich kart wynika nałożone na odbiorców przez wydawców i systemy kart płatniczych podwójne zobowiązanie do akceptowania wszystkich kart tej samej marki, niezależnie od różnych kosztów wynikających ze stosowania tych kart („honorowanie wszystkich produktów”), oraz do akceptowania wszystkich kart niezależnie od banku wydającego karty, który wydał daną kartę („honorowanie wszystkich wydawców”). W interesie konsumenta leży, by w przypadku tej samej kategorii kart odbiorcy nie mogli postępować w dyskryminujący sposób w stosunku do różnych wydawców lub posiadaczy kart oraz by systemy kart płatniczych i dostawcy usług płatniczych mogli nakładać na nich taki obowiązek. Dlatego też aspekt zasady honorowania wszystkich kart przewidujący „honorowanie wszystkich wydawców” jest uzasadniony w ramach systemu kart płatniczych, ponieważ uniemożliwia on odbiorcom postępowanie w dyskryminujący sposób w stosunku do poszczególnych banków, które wydały kartę. Aspekt tej zasady przewidujący „honorowanie wszystkich produktów” stanowi zasadniczo praktykę związaną, która uzależnia akceptację kart, na które nakładane są niskie opłaty, od akceptacji kart, na które nakładane są wysokie opłaty. Zniesienie aspektu zasady honorowania wszystkich kart przewidującego „honorowanie wszystkich produktów” pozwoliłoby akceptantom ograniczyć wybór kart płatniczych, które akceptują, jedynie do kart płatniczych, które mają niskie lub niższe koszty, co przyniosłoby również korzyści konsumentom dzięki obniżeniu kosztów ponoszonych przez akceptanta. Akceptanci, którzy akceptują karty debetowe, nie byłiby wówczas zmuszani do akceptowania kart kredytowych, natomiast akceptanci, którzy akceptują karty kredytowe, nie byłiby zmuszani do akceptowania kart biznesowych. W celu ochrony konsumenta i jego zdolności do korzystania z kart płatniczych tak często, jak to możliwe, akceptanci powinni jednak być zobowiązani do akceptowania kart, które podlegają tej samej regulowanej opłacie interchange, jedynie wówczas, gdy karty te zostały wydane w ramach tej samej marki i tej samej kategorii (karta przedpłacona, karta debetowa lub karta kredytowa). Takie ograniczenie mogłoby również prowadzić do powstania bardziej konkurencyjnego środowiska dla kart podlegających opłatom interchange, które nie są regulowane na mocy niniejszego rozporządzenia, ponieważ akceptanci zyskaliby lepszą pozycję negocjacyjną w odniesieniu do warunków, na jakich akceptują takie karty. Ograniczenia te powinny być limitowane i uznane za akceptowalne wyłącznie w celu poprawy ochrony klientów, zapewniając klientom odpowiedni poziom pewności co do faktu, że ich karty płatnicze zostaną przyjęte przez akceptantów.

- (38) Dostawcy usług płatniczych powinni zapewnić wyraźne rozgraniczenie między kartami konsumenckimi a kartami biznesowymi zarówno z punktu widzenia technicznego, jak i biznesowego. Istotne jest w związku z tym zdefiniowanie karty biznesowej jako instrumentu płatniczego używanego wyłącznie na potrzeby wydatków służbowych, którymi obciążany jest bezpośrednio rachunek przedsiębiorstwa, jednostki sektora publicznego lub przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną.
- (39) Odbiorcy i płatnicy powinni mieć możliwość zidentyfikowania poszczególnych kategorii kart. W związku z tym różne marki i kategorie powinny być możliwe do zidentyfikowania w sposób elektroniczny, a – w przypadku nowowydanych instrumentów płatniczych opartych na karcie – wzrokowo na urządzeniu. Ponadto płatnik powinien zostać poinformowany o akceptacji swojego instrumentu płatniczego (instrumentów płatniczych) w danym punkcie sprzedaży. Konieczne jest, by odbiorca przekazywał płatnikowi informacje o wszelkich ograniczeniach w zakresie stosowania danej marki w tym samym czasie i na tych samych warunkach co informacje o marce, która jest akceptowana.
- (40) Zapewnienie efektywnej konkurencji między markami wymaga, by decyzja o wyborze aplikacji płatniczej była podejmowana przez użytkowników, a nie narzucana przez rynek wyższego szczebla, obejmujący systemy kart płatniczych, dostawców usług płatniczych czy podmioty obsługujące. Ustalenie takie nie powinno uniemożliwiać płatnikom i odbiorcom ustawiania domyślnego wyboru aplikacji, o ile jest to technicznie wykonalne, pod warunkiem że wybór ten można zmienić przy każdej transakcji.
- (41) Aby zapewnić możliwość dochodzenia praw w przypadku nieprawidłowego stosowania niniejszego rozporządzenia lub w przypadku powstania sporów między użytkownikami usług płatniczych a dostawcami usług płatniczych, państwa członkowskie powinny ustanowić odpowiednie i skuteczne pozasądowe procedury wnoszenia skarg i dochodzenia praw lub podjąć równoważne środki. Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia, a także zapewnić, aby sankcje te były skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz aby były stosowane.
- (42) Komisja powinna przedstawić sprawozdanie zawierające analizę rozmaitych skutków niniejszego rozporządzenia dla funkcjonowania rynku. Komisja musi mieć możliwość gromadzenia informacji wymaganych do sporządzenia tego sprawozdania, a właściwe organy muszą ściśle współpracować z Komisją w zakresie gromadzenia danych.
- (43) Ze względu na to, że cele niniejszego rozporządzenia polegające na ustanowieniu jednolitych wymogów w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę oraz płatności realizowanych przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych w oparciu o kartę nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, ale ze względu na rozmiary możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (44) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zwłaszcza w zakresie prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu, wolności prowadzenia działalności gospodarczej i ochrony konsumentów, i musi być stosowane zgodnie z tymi prawami i zasadami,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie określa jednolite wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę na terytorium Unii, w przypadku gdy zarówno dostawca usług płatniczych płatnika, jak i dostawca usług płatniczych odbiorcy znajdują się w Unii.
2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do usług opartych na szczególnych instrumentach płatniczych, których można używać wyłącznie w ograniczony sposób i które spełniają jeden z poniższych warunków:
 - a) instrumenty pozwalające posiadaczowi nabywać towary lub usługi wyłącznie w pomieszczeniach wydawcy lub w ramach ograniczonej sieci dostawców usług na podstawie bezpośredniej umowy handlowej z profesjonalnym wydawcą;
 - b) instrumenty, których można używać wyłącznie w celu nabycia bardzo ograniczonego asortymentu towarów lub usług;
 - c) instrumenty ważne tylko w jednym państwie członkowskim dostarczane na wniosek przedsiębiorstwa lub jednostki sektora publicznego i regulowane – w szczególnych celach społecznych lub podatkowych – przez krajowy lub regionalny organ publiczny na potrzeby nabycia konkretnych towarów lub usług od dostawców, którzy zawarli umowę handlową z wydawcą.

3. Rozdział II nie ma zastosowania do:
 - a) transakcji realizowanych przy użyciu kart biznesowych;
 - b) wypłat gotówki w bankomatach lub wypłat dokonywanych w kasie u dostawcy usług płatniczych; oraz
 - c) transakcji realizowanych przy użyciu kart płatniczych wydanych przez trójstronne systemy kart płatniczych.
4. Art. 7 nie ma zastosowania do trójstronnych systemów kart płatniczych.
5. W przypadku gdy trójstronny system kart płatniczych udzieli licencji innym dostawcom usług płatniczych na wydawanie instrumentów płatniczych opartych na karcie lub świadczenie usługi acquiringu w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę, lub na obie te usługi, lub wyda instrumenty płatnicze oparte na karcie wraz z partnerem w ramach co-brandingu lub za pośrednictwem agenta, system ten uznaje się za czterostronny system kart płatniczych. Do dnia 9 grudnia 2018 r., w odniesieniu do krajowych transakcji płatniczych, taki trójstronny system kart płatniczych może być jednak zwolniony z obowiązków przewidzianych w rozdziale II, pod warunkiem że transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę, dokonywane w państwie członkowskim w ramach takiego trójstronnego systemu kart płatniczych, nie przekraczają w ujęciu rocznym 3 % wartości wszystkich transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę przeprowadzanych w tym państwie członkowskim.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „agent rozliczeniowy” oznacza dostawcę usług płatniczych zawierającego z odbiorcą umowę o akceptowanie i obsługę transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę, których wynikiem jest transfer środków pieniężnych na rzecz odbiorcy;
- 2) „wydawca” oznacza dostawcę usług płatniczych zawierającego umowę o dostarczenie płatnikowi instrumentu płatniczego w celu inicjowania i przetwarzania transakcji płatniczych płatnika realizowanych w oparciu o kartę;
- 3) „konsument” oznacza osobę fizyczną, która w ramach umów o usługę płatniczą objętych niniejszym rozporządzeniem działa w celach innych niż własna działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa;
- 4) „transakcja kartą debetową” oznacza niebędącą transakcją kartą kredytową transakcję płatniczą realizowaną w oparciu o kartę, w tym z transakcjami kartami przedpłaconymi;
- 5) „transakcja kartą kredytową” oznacza transakcję płatniczą realizowaną w oparciu o kartę, w wyniku której płatnik zostaje w całości lub w części obciążony kwotą transakcji w ustalonym wcześniej konkretnym terminie w miesiącu kalendarzowym, zgodnie z wcześniej ustalonym limitem kredytowym, z odsetkami lub bez;
- 6) „karta biznesowa” oznacza dowolny instrument płatniczy oparty na karcie wydawany na rzecz przedsiębiorstw lub jednostek sektora publicznego lub osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, którego wykorzystanie jest ograniczone do wydatków służbowych, w przypadku gdy płatności dokonywane takimi kartami obciążają bezpośrednio rachunek danego przedsiębiorstwa lub jednostki sektora publicznego lub danej osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą;
- 7) „transakcja płatnicza realizowana w oparciu o kartę” oznacza usługę opartą na infrastrukturze systemu kart płatniczych i jego zasadach biznesowych w celu realizacji transakcji płatniczej za pomocą dowolnej karty bądź urządzenia lub oprogramowania telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, jeżeli prowadzi to do dokonania transakcji kartą debetową lub kredytową. Transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę nie obejmują transakcji realizowanych w oparciu o inne rodzaje usług płatniczych;
- 8) „transgraniczna transakcja płatnicza” oznacza transakcję płatniczą realizowaną w oparciu o kartę, w przypadku gdy wydawca i agent rozliczeniowy znajdują się w różnych państwach członkowskich lub gdy dany instrument płatniczy oparty na karcie jest wydany przez wydawcę znajdującego się w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym znajduje się punkt sprzedaży;
- 9) „krajowa transakcja płatnicza” oznacza transakcję płatniczą realizowaną w oparciu o kartę, niebędącą transgraniczną transakcją płatniczą;
- 10) „opłata interchange” oznacza opłatę uiszczaną z tytułu transakcji bezpośrednio lub pośrednio (np. za pośrednictwem osoby trzeciej) pomiędzy wydawcą a agentem rozliczeniowym zaangażowanymi w transakcję płatniczą realizowaną w oparciu o kartę. Kompensatę netto lub inne uzgodnione wynagrodzenie uznaje się za część opłaty interchange;
- 11) „kompensata netto” oznacza całkowitą kwotę netto płatności, rabatów lub zachęt otrzymanych przez wydawcę od systemu kart płatniczych, agenta rozliczeniowego lub innego pośrednika w związku z transakcjami płatniczymi lub powiązanymi czynnościami opartymi na karcie;

- 12) „opłata akceptanta” oznacza opłatę uiszczaną przez odbiorcę na rzecz agenta rozliczeniowego w związku z transakcjami płatniczymi realizowanymi w oparciu o kartę;
- 13) „odbiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną będącą zamierzonym odbiorcą środków pieniężnych, które są przedmiotem transakcji płatniczej;
- 14) „płatnik” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest posiadaczem rachunku płatniczego i zezwala na wykonanie zlecenia płatniczego z tego rachunku płatniczego, lub w przypadku gdy nie występuje rachunek płatniczy – osobę fizyczną lub prawną, która składa zlecenie płatnicze;
- 15) „karta płatnicza” oznacza instrument płatniczy, który umożliwia płatnikowi zainicjowanie transakcji kartą debetową lub kredytową;
- 16) „system kart płatniczych” oznacza jednolity zbiór zasad, praktyk, standardów lub wytycznych wykonawczych dotyczących przeprowadzania transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę, który to zbiór jest odrębny od wszelkiej infrastruktury lub wszelkich systemów płatności, które umożliwiają jego funkcjonowanie, i który obejmuje określony organ, organizację lub podmiot odpowiedzialne za podejmowanie decyzji i funkcjonowanie tego systemu;
- 17) „czterostronny system kart płatniczych” oznacza system kart płatniczych, w ramach którego transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę są dokonywane z rachunku płatniczego płatnika na rachunek płatniczy odbiorcy za pośrednictwem systemu, wydawcy (po stronie płatnika) oraz agenta rozliczeniowego (po stronie odbiorcy);
- 18) „trójstronny system kart płatniczych” oznacza system kart płatniczych, w ramach którego system sam świadczy usługi acquiringu i usługi wydawania kart, a transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę są dokonywane z rachunku płatniczego płatnika na rachunek płatniczy odbiorcy w ramach danego systemu. W przypadku gdy trójstronny system kart płatniczych udzieli licencji innym dostawcom usług płatniczych na wydawanie instrumentów płatniczych opartych na karcie lub świadczenie usługi acquiringu w odniesieniu do takich transakcji płatniczych, lub na obie te usługi, lub wyda instrumenty płatnicze oparte na karcie wraz z partnerem w ramach co-brandingu lub za pośrednictwem agenta, system ten uznaje się za czterostronny system kart płatniczych;
- 19) „instrument płatniczy” oznacza każde zindywidualizowane urządzenie lub urządzenia lub każdy zbiór procedur uzgodniony przez użytkownika usług płatniczych i dostawcę usług płatniczych, wykorzystywane w celu zainicjowania zlecenia płatniczego;
- 20) „instrument płatniczy oparty na karcie” oznacza dowolny instrument płatniczy, w tym kartę, telefon komórkowy, komputer lub dowolne inne urządzenie techniczne zawierające odpowiednią aplikację płatniczą, który umożliwia płatnikowi zainicjowanie transakcji płatniczej realizowanej w oparciu o kartę, która nie jest poleceniem przelewu ani poleceniem zapłaty, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 rozporządzenia (UE) nr 260/2012;
- 21) „aplikacja płatnicza” oznacza oprogramowanie komputerowe lub równoważne, które jest instalowane na urządzeniu, umożliwiające inicjowanie transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę oraz pozwalające płatnikowi na składanie zleceń płatniczych;
- 22) „rachunek płatniczy” oznacza rachunek prowadzony w imieniu co najmniej jednego użytkownika usług płatniczych, który to rachunek jest wykorzystywany do przeprowadzania transakcji płatniczych, w tym za pomocą rachunku dla pieniądza elektronicznego zdefiniowanego w art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE⁽¹⁾;
- 23) „zlecenie płatnicze” oznacza dyspozycję wykonania transakcji płatniczej przekazaną przez płatnika swojemu dostawcy usług płatniczych;
- 24) „dostawca usług płatniczych” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która otrzymała zezwolenie na świadczenie usług płatniczych wymienionych w załączniku do dyrektywy 2007/64/WE lub została uznana za emitenta pieniądza elektronicznego zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 2009/110/WE. Dostawca usług płatniczych może być wydawcą lub agentem rozliczeniowym, lub zarówno jednym, jak i drugim;
- 25) „użytkownik usług płatniczych” oznacza osobę fizyczną lub prawną korzystającą z usługi płatniczej w charakterze płatnika albo odbiorcy, lub obu;
- 26) „transakcja płatnicza” oznacza działanie zainicjowane przez płatnika lub w jego imieniu bądź też przez odbiorcę, polegające na transferze środków pieniężnych, niezależnie od wszelkich leżących u jego podstaw zobowiązań między płatnikiem a odbiorcą;
- 27) „obsługa transakcji” oznacza świadczenie usług w zakresie obsługi transakcji płatniczej w postaci czynności wymaganych do obsługi dyspozycji płatniczej między agentem rozliczeniowym a wydawcą;
- 28) „podmiot obsługujący transakcje” oznacza dowolną osobę fizyczną lub prawną świadczącą usługi w zakresie obsługi transakcji płatniczej;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

- 29) „punkt sprzedaży” oznacza adres, pod którym znajduje się fizyczny lokal akceptanta, w którym inicjowana jest transakcja płatnicza. Niemniej jednak
- a) w przypadku umowy zawieranej na odległość, zdefiniowanej w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2011/83/UE, punktem sprzedaży jest adres stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, pod którym dany akceptant prowadzi działalność gospodarczą, niezależnie od lokalizacji strony internetowej lub serwera, i przy użyciu którego to adresu transakcja płatnicza jest inicjowana;
 - b) jeżeli akceptant nie ma stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, punktem sprzedaży jest adres miejsca, w którym akceptant prowadzi działalność gospodarczą na podstawie ważnego zezwolenia, i przy użyciu którego to adresu dana transakcja płatnicza jest inicjowana;
 - c) jeżeli akceptant nie ma stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, ani nie posiada ważnego zezwolenia na działalność gospodarczą, punktem sprzedaży jest adres do korespondencji na potrzeby płatności podatków tego akceptanta związanych z jego działalnością w zakresie sprzedaży, i przy użyciu którego to adresu dana transakcja płatnicza jest inicjowana;
- 30) „marka płatnicza” oznacza dowolną materialną lub cyfrową nazwę, termin, znak lub symbol, bądź kombinację tych elementów, które są w stanie wskazać system kart płatniczych, w ramach którego przeprowadzane są transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę;
- 31) „co-badging” oznacza umieszczanie co najmniej dwóch marek płatniczych lub aplikacji płatniczych tej samej marki na tym samym instrumencie płatniczym opartym na karcie;
- 32) „co-branding” oznacza umieszczanie co najmniej jednej marki płatniczej i co najmniej jednej marki niepłatniczej na tym samym instrumencie płatniczym opartym na karcie;
- 33) „karta debetowa” oznacza instrument płatniczy, który umożliwia płatnikowi zainicjowanie transakcji kartą debetową, z wyłączeniem transakcji realizowanych przy użyciu kart przedpłaconych;
- 34) „karta kredytowa” oznacza instrument płatniczy, który umożliwia płatnikowi zainicjowanie transakcji kartą kredytową;
- 35) „karta przedpłacona” oznacza instrument płatniczy, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny zdefiniowany w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2009/110/WE.

ROZDZIAŁ II

OPLĄTY INTERCHANGE

Artykuł 3

Opląty interchange z tytułu transakcji kartą debetową dla konsumentów

1. Dostawcy usług płatniczych nie mogą oferować ani żądać opłaty interchange z tytułu pojedynczej transakcji w wysokości przekraczającej 0,2 % wartości transakcji w odniesieniu do transakcji kartą debetową.
2. W przypadku krajowych transakcji kartą debetową państwa członkowskie mogą:
 - a) określić procentowy pułap opłaty interchange z tytułu pojedynczej transakcji niższy niż wartość określona w ust. 1, a także mogą nałożyć stałą maksymalną kwotę opłaty jako limit kwoty opłaty wynikającej z mającej zastosowanie stawki procentowej, albo
 - b) zezwolić dostawcom usług płatniczych na stosowanie opłaty interchange z tytułu pojedynczej transakcji w wysokości nieprzekraczającej 0,05 EUR, lub w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro, odpowiadającej jej wartości w walucie krajowej na dzień 8 czerwca 2015 r., która jest aktualizowana co pięć lat lub w przypadku znaczącej zmiany kursu wymiany. Ta opłata interchange z tytułu pojedynczej transakcji może też być stosowana w połączeniu z maksymalnymi stawkami procentowymi nieprzekraczającymi 0,2 %, pod warunkiem że suma opłat interchange w danym systemie kart płatniczych nigdy nie przekracza 0,2 % całkowitej rocznej wartości transakcji w przypadku krajowych transakcji kartą debetową w ramach każdego systemu kart płatniczych.
3. Do dnia 9 grudnia 2020 r. w odniesieniu do krajowych transakcji kartą debetową państwa członkowskie mogą zezwolić dostawcom usług płatniczych na stosowanie średniej ważonej opłaty interchange nieprzekraczającej równowartości 0,2 % średniej rocznej wartości transakcji w przypadku wszystkich krajowych transakcji kartą debetową w ramach każdego systemu kart płatniczych. Państwa członkowskie mogą określić niższy pułap średniej ważonej opłaty interchange mający zastosowanie do wszystkich krajowych transakcji kartą debetową.
4. Roczne wartości transakcji, o których mowa w ust. 2 i 3, oblicza się w ujęciu rocznym, rozpoczynając od dnia 1 stycznia i kończąc dnia 31 grudnia, i stosuje się od dnia 1 kwietnia następnego roku. Okres odniesienia na potrzeby pierwszego obliczenia takiej wartości rozpoczyna się 15 miesięcy kalendarzowych przed datą rozpoczęcia stosowania ust. 2 i 3 a kończy się trzy miesiące kalendarzowe przed tą datą.

5. Właściwe organy, o których mowa w art. 13, nakładają na systemy kart płatniczych lub dostawców usług płatniczych wymóg przedstawienia – na pisemny wniosek tych organów – wszystkich informacji niezbędnych do sprawdzenia prawidłowości stosowania ust. 3 i 4 niniejszego artykułu. Informacje takie muszą zostać przesłane właściwemu organowi przed dniem 1 marca w roku następującym po okresie odniesienia, o którym mowa w ust. 4 zdanie pierwsze. Wszelkie inne informacje, które mają umożliwić właściwym organom sprawdzenie przestrzegania przepisów niniejszego rozdziału, przesyła się właściwym organom na ich pisemny wniosek w określonych przez te organy terminach. Właściwe organy mogą wymagać potwierdzenia takich informacji przez niezależnego audytora.

Artykuł 4

Oplaty interchange z tytułu transakcji kartą kredytową dla konsumentów

Dostawcy usług płatniczych nie mogą oferować ani żądać – w odniesieniu do transakcji kartą kredytową – opłaty interchange z tytułu pojedynczej transakcji w wysokości przekraczającej 0,3 % wartości transakcji. W przypadku krajowych transakcji kartą kredytową państwa członkowskie mogą określić niższy pułap opłaty interchange z tytułu pojedynczej transakcji.

Artykuł 5

Zakaz obchodzenia przepisów

Do celów stosowania pułapów, o których mowa w art. 3 i 4, wszelkie uzgodnione wynagrodzenie, łącznie z kompensatą netto, o celu lub skutku równoważnym z opłatą interchange, otrzymywane przez wydawcę od systemu kart płatniczych, agenta rozliczeniowego lub dowolnego innego pośrednika w związku z transakcjami płatniczymi lub powiązanymi działaniami traktowane jest jak część opłaty interchange.

ROZDZIAŁ III

ZASADY REALIZOWANIA TRANSAKcji

Artykuł 6

Udzielanie licencji

1. Zakazane są wszelkie ograniczenia terytorialne w obrębie Unii oraz postanowienia o równoważnym skutku zawarte w umowach licencyjnych lub w regułach systemów kart płatniczych w odniesieniu do wydawania kart płatniczych lub świadczenia usług acquiringu w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę.
2. Zakazane są wszelkie wymogi lub obowiązki uzyskania w poszczególnych państwach krajowych licencji lub zezwoleń na prowadzenie działalności transgranicznej oraz postanowienia o równoważnym skutku zawarte w umowach licencyjnych lub w regułach systemów kart płatniczych w odniesieniu do wydawania kart płatniczych lub świadczenia usług acquiringu w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę.

Artykuł 7

Rozdzielność systemów kart płatniczych i podmiotów obsługujących transakcje

1. Systemy kart płatniczych i podmioty obsługujące transakcje:
 - a) muszą być niezależne pod względem rachunkowości, organizacji i procedury podejmowania decyzji;
 - b) nie mogą przedstawiać cen odnoszących się do systemu kart płatniczych i czynności z zakresu obsługi transakcji w ramach jednego pakietu i nie mogą subsydiować w sposób krzyżowy takich czynności;
 - c) w żaden sposób nie mogą traktować odmiennie jednostek zależnych lub udziałowców z jednej strony i użytkowników systemów kart płatniczych i innych kontrahentów z drugiej strony, a w szczególności nie mogą uzależniać świadczenia dowolnej z oferowanych przez siebie usług od zaakceptowania przez ich kontrahenta jakiegokolwiek innej usługi, jaką oferują.
2. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba statutowa danego systemu, może nałożyć na systemy kart płatniczych wymóg przedstawienia niezależnego sprawozdania potwierdzającego, że zachowują one wymogi określone ust. 1.
3. Systemy kart płatniczych muszą umożliwiać, by informacje dotyczące autoryzacji i rozliczenia pojedynczych transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę były rozdzielone i obsługiwane przez różne podmioty obsługujące transakcje.
4. Zakazana jest wszelkiego rodzaju dyskryminacja terytorialna pod względem zasad dotyczących obsługi transakcji stosowanych przez systemy kart płatniczych.

5. Podmioty obsługujące transakcje w obrębie Unii zapewniają, aby ich systemy były zgodne pod względem technicznym z innymi systemami podmiotów obsługujących transakcje w obrębie Unii, poprzez stosowanie standardów opracowanych przez międzynarodowe lub europejskie organy normalizacyjne. Ponadto systemy kart płatniczych nie mogą przyjmować ani stosować zasad realizowania transakcji, które ograniczają interoperacyjność z innymi podmiotami obsługującymi transakcje w obrębie Unii.

6. Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) może, po skonsultowaniu się z zespołem doradczym, zgodnie z art. 41 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾, opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych określających wymogi, które muszą spełnić systemy kart płatniczych i podmioty obsługujące transakcje w celu zapewnienia stosowania ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 9 grudnia 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 8

Co-badging i wybór marki płatniczej lub aplikacji płatniczej

1. Zakazane są wszelkie zasady stosowane przez systemy kart płatniczych oraz zasady w umowach licencyjnych lub środki o równoważnym skutku, które utrudniają lub uniemożliwiają wydawcy co-badging na instrumencie płatniczym opartym na karcie co najmniej dwóch różnych marek płatniczych lub aplikacji płatniczych.

2. Zawierając umowę z dostawcą usług płatniczych, konsument może zażądać umieszczenia na instrumencie płatniczym opartym na karcie co najmniej dwóch różnych marek płatniczych, pod warunkiem że dany dostawca usług płatniczych oferuje taką usługę. Z należyтым wyprzedzeniem przed podpisaniem umowy dostawca usług płatniczych udziela konsumentowi jasnych i obiektywnych informacji o wszystkich dostępnych markach płatniczych oraz ich charakterystyce, w tym o ich funkcjach, kosztach i bezpieczeństwie.

3. Wszelkie różnice w traktowaniu wydawców lub agentów rozliczeniowych pod względem zasad stosowanych w systemach oraz zasad w umowach licencyjnych w odniesieniu do co-badgingu na instrumencie płatniczym opartym na karcie różnych marek płatniczych lub aplikacji płatniczych muszą być obiektywnie uzasadnione i nie mogą mieć charakteru dyskryminującego.

4. Systemy kart płatniczych nie mogą nakładać wymogów dotyczących sprawozdawczości, obowiązków uiszczania opłat ani podobnych obowiązków o tym samym celu lub skutku na dostawców usług płatniczych wydających karty i dostawców usług płatniczych świadczących usługę acquiringu w odniesieniu do transakcji realizowanych przy użyciu wszelkich urządzeń opatrzonej oznaczeniem ich marki płatniczej w przypadku transakcji, do których ich system nie ma zastosowania.

5. Wszelkie zasady dotyczące przekierowywania lub równoważne środki mające na celu skierowanie transakcji przez konkretny kanał lub proces oraz inne standardy i wymogi techniczne oraz standardy i wymogi w zakresie bezpieczeństwa w odniesieniu do obsługi co najmniej dwóch różnych marek płatniczych i aplikacji płatniczych na instrumencie płatniczym opartym na karcie nie mogą mieć charakteru dyskryminującego i nie mogą być stosowane w dyskryminujący sposób.

6. Systemy kart płatniczych, wydawcy, agenci rozliczeniowi, podmioty obsługujące transakcje i inni dostawcy usług technicznych nie umieszczają na instrumencie płatniczym ani sprzęcie stosowanym w punkcie sprzedaży automatycznych mechanizmów, oprogramowania ani urządzeń ograniczających możliwość wyboru marki płatniczej lub aplikacji płatniczej lub obu przez płatnika lub odbiorcę marki podczas używania instrumentu płatniczego wspólnych marek.

Odbiorcy zachowują możliwość zainstalowania automatycznych mechanizmów w sprzęcie używanym w punkcie sprzedaży, które to mechanizmy w pierwszej kolejności dokonują wyboru konkretnej marki płatniczej lub aplikacji płatniczej, lecz odbiorcy nie mogą uniemożliwiać płatnikowi zmiany takiego automatycznego priorytetowego wyboru wprowadzonego przez odbiorcę w jego sprzęcie w odniesieniu do kategorii kart lub powiązanych instrumentów płatniczych akceptowanych przez odbiorcę.

Artykuł 9

Rozdzielenie opłat (unblending)

1. Każdy agent rozliczeniowy oferuje swoim odbiorcom i pobiera od nich opłaty akceptanta indywidualnie określone w odniesieniu do poszczególnych kategorii i poszczególnych marek kart płatniczych o różnych poziomach opłaty interchange, chyba że odbiorcy zwrócą się na piśmie do agenta rozliczeniowego o pobieranie łączonych opłat akceptanta.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

2. Agenci rozliczeniowi uwzględniają w swoich umowach z odbiorcami indywidualnie określone informacje na temat kwoty opłat akceptanta, opłat interchange i opłat w ramach systemu mających zastosowanie w odniesieniu do każdej kategorii i marki kart płatniczych, chyba że odbiorca zażąda następnie na piśmie czego innego.

Artykuł 10

Zasada honorowania wszystkich kart

1. Systemy kart płatniczych i dostawcy usług płatniczych nie mogą stosować postanowień zobowiązujących odbiorców akceptujących instrument płatniczy oparty na karcie wydany przez jednego wydawcę do akceptowania również innego instrumentu płatniczego opartego na karcie wydanego w ramach tego samego systemu kart płatniczych.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania do opartych na karcie instrumentów płatniczych dla konsumentów, które należą do tej samej marki i tej samej kategorii karty przedpłaconej, karty debetowej lub karty kredytowej, podlegających opłatom interchange na podstawie rozdziału II niniejszego rozporządzenia.

3. Ust. 1 pozostaje bez uszczerbku dla możliwości postanowienia przez systemy kart płatniczych i dostawców usług płatniczych, że karty nie mogą zostać odrzucone ze względu na tożsamość wydawcy lub posiadacza karty.

4. Odbiorcy, którzy nie akceptują wszystkich kart lub innych instrumentów płatniczych danego systemu kart płatniczych, informują o tym konsumentów w wyraźny i niebudzący wątpliwości sposób w tym samym czasie, kiedy informują konsumentów o akceptowaniu innych kart i instrumentów płatniczych danego systemu kart płatniczych. Informacje na ten temat są w widoczny sposób eksponowane przy wejściu do sklepu i przy kasie.

W przypadku sprzedaży na odległość informacje te umieszczane są na stronie internetowej odbiorcy lub na innych mających zastosowanie nośnikach elektronicznych lub przenośnych. Informacje te są przekazywane płatnikowi w odpowiednim czasie przed zawarciem przez niego umowy sprzedaży z odbiorcą.

5. Wydawcy zapewniają, by ich instrumenty płatnicze były możliwe do zidentyfikowania w formie elektronicznej, a – w przypadku nowowydanych instrumentów płatniczych opartych na karcie – również wzrokowo, umożliwiając odbiorcom i płatnikom jednoznaczne zidentyfikowanie, jakie marki i kategorie kart przedpłaconych, kart debetowych, kart kredytowych lub kart biznesowych zostały wybrane przez płatnika.

Artykuł 11

Zasady kierowania wyboru

1. Zakazane są wszelkie postanowienia umów licencyjnych, zasad stosowanych przez systemy kart płatniczych oraz umów zawieranych między agentami rozliczeniowymi a odbiorcami uniemożliwiające odbiorcom kierowanie wyboru konsumentów, tak aby korzystali z dowolnego instrumentu płatniczego preferowanego przez odbiorcę. Zakaz ten obejmuje również wszelkie postanowienia zakazujące odbiorcom traktowania instrumentów płatniczych opartych na karcie danego systemu kart płatniczych bardziej lub mniej korzystnie niż pozostałych.

2. Zakazane są wszelkie postanowienia umów licencyjnych, zasad stosowanych przez systemy kart płatniczych oraz umów zawieranych między agentami rozliczeniowymi a odbiorcami uniemożliwiające odbiorcom informowanie płatników o opłatach interchange i opłatach akceptanta.

3. Ust. 1 i 2 niniejszego artykułu stosuje się bez uszczerbku dla przepisów dotyczących opłat, zniżek lub innych mechanizmów zachęcania przewidzianych w dyrektywie 2007/64/WE i w dyrektywie 2011/83/UE.

Artykuł 12

Informacje dla odbiorcy dotyczące poszczególnych transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę

1. Po wykonaniu danej transakcji płatniczej realizowanej w oparciu o kartę dostawca usług płatniczych odbiorcy dostarcza mu następujące informacje:

- a) kod transakcji umożliwiający odbiorcy zidentyfikowanie danej transakcji płatniczej realizowanej w oparciu o kartę;
- b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w której uznawany jest rachunek płatniczy odbiorcy;
- c) kwotę wszelkich opłat należnych z tytułu transakcji płatniczej realizowanej w oparciu o kartę, ze wskazaniem odrębnie opłaty akceptanta i kwoty opłaty interchange.

W przypadku udzielenia przez odbiorcę wcześniejszej i wyraźnej zgody informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą być podawane zbiorczo według marki, aplikacji, kategorii instrumentu płatniczego oraz stawek opłat interchange mających zastosowanie do danej transakcji.

2. Umowy między agentami rozliczeniowymi a odbiorcami mogą zawierać postanowienie, zgodnie z którym informacje, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy, są dostarczane lub udostępniane okresowo, co najmniej raz w miesiącu, i w uzgodniony sposób umożliwiający odbiorcom przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezminionej postaci.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 13

Właściwe organy

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy, które są uprawnione do zapewnienia egzekwowania przepisów niniejszego rozporządzenia oraz które posiadają uprawnienia w zakresie prowadzenia dochodzeń i egzekwowania prawa.
2. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć istniejące już organy do działania w charakterze właściwych organów.
3. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć jeden właściwy organ lub większą ich liczbę.
4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych właściwych organach do dnia 9 czerwca 2016 r. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tych organów.
5. Wyznaczone właściwe organy, o których mowa w ust. 1, muszą dysponować odpowiednimi zasobami do wykonywania swoich obowiązków.
6. Państwa członkowskie nakładają na właściwe organy wymóg skutecznego monitorowania przestrzegania niniejszego rozporządzenia, łącznie z przeciwdziałaniem próbom obchodzenia niniejszego rozporządzenia przez dostawców usług płatniczych, oraz wymóg podejmowania wszelkich działań koniecznych do zapewnienia takiego przestrzegania.

Artykuł 14

Sankcje

1. Państwa członkowskie przyjmują przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie do naruszeń niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie konieczne środki, by zapewnić ich stosowanie.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach do dnia 9 czerwca 2016 r. oraz powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach mających wpływ na te przepisy.

Artykuł 15

Rozstrzygnięcie sporów, pozasądowe procedury wnoszenia skarg i dochodzenia praw

1. Państwa członkowskie zapewniają i promują odpowiednie i skuteczne pozasądowe procedury wnoszenia skarg i dochodzenia praw lub podejmują równoważne środki mające na celu rozstrzygnięcie sporów wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia między odbiorcami a ich dostawcami usług płatniczych. Państwa członkowskie wyznaczają w tym celu istniejące organy lub, w stosownych przypadkach, ustanawiają nowe organy. Organy te muszą być niezależne od stron sporu.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych organach do dnia 9 czerwca 2017 r. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tych organów.

Artykuł 16

Karty uniwersalne

1. Do celów niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do krajowych transakcji płatniczych, w przypadku których dany system płatniczy nie rozróżnia transakcji kartą debetową od transakcji kartą kredytową, zastosowanie mają przepisy dotyczące kart debetowych lub transakcji kartą debetową.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1, do dnia 9 grudnia 2016 r., państwa członkowskie mogą określić odsetek nie większy niż 30 % krajowych transakcji płatniczych określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, które uznaje się za równoważne transakcjom kartą kredytową i do których zastosowanie ma pułap opłaty interchange określony w art. 4.

Artykuł 17

Klauzula przeglądowa

Do dnia 9 czerwca 2019 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia. W sprawozdaniu Komisji znajdzie się w szczególności analiza adekwatności poziomów opłat interchange oraz analiza mechanizmów kierunkowania wyboru, takich jak opłaty, z uwzględnieniem wykorzystania i kosztów różnych sposobów płatności, a także skali pojawienia się na rynku nowych uczestników, nowych technologii oraz innowacyjnych modeli biznesowych na rynku. W ocenie w szczególności uwzględnia się:

- a) kształtowanie się opłat ponoszonych przez płatników;
- b) poziom konkurencji między dostawcami kart płatniczych a systemami kart płatniczych;
- c) wpływ na koszty ponoszone przez płatnika i odbiorcę;
- d) zakres przenoszenia przez akceptantów na konsumentów korzyści płynących z niższych poziomów opłaty interchange;
- e) wymogi techniczne i ich skutki dla wszystkich zaangażowanych stron;
- f) wpływ co-brandingu na łatwość w obsłudze, w szczególności dla osób starszych i innych mniej uprzywilejowanych użytkowników;
- g) wpływ na rynek wyłączenia kart biznesowych z zakresu stosowania rozdziału II, z porównaniem sytuacji w tych państwach członkowskich, w których zakazane jest pobieranie dodatkowych opłat, z sytuacją w państwach, w których jest to dozwolone;
- h) wpływ na rynek przepisów szczególnych dotyczących opłat interchange z tytułu krajowych transakcji kartą debetową;
- i) rozwój transgranicznego świadczenia usługi acquiringu i jego wpływ na jednolity rynek, z porównaniem sytuacji w przypadku kart o ustalonym górnym pułapie opłat i kart bez takiego pułapu, aby rozważyć możliwość sprecyzowania, która opłata interchange ma zastosowanie do transgranicznego świadczenia usługi acquiringu;
- j) stosowanie w praktyce zasad dotyczących rozdzielności systemów kart płatniczych i obsługi transakcji oraz potrzebę przeanalizowania rozdzielenia na mocy prawa;
- k) ewentualną potrzebę, w zależności od wpływu art. 3 ust. 1 na faktyczną wartość opłat interchange w przypadku transakcji kartą debetową o średniej i wysokiej wartości, aby zmienić ten ustęp poprzez wprowadzenie przepisu stanowiącego, że pułap należy ograniczyć do 0,07 EUR lub 0,2 % wartości transakcji, w zależności od tego, która z tych wartości będzie niższa.

W stosownych przypadkach sprawozdaniu Komisji będzie towarzyszyć wniosek ustawodawczy, który może obejmować propozycję zmiany maksymalnego pułapu opłat interchange.

Artykuł 18

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie jest stosowane od dnia 8 czerwca 2015 r. z wyjątkiem art. 3, 4, 6 i 12, które są stosowane od dnia 9 grudnia 2015 r. oraz art. 7, 8, 9 i 10, które są stosowane od dnia 9 czerwca 2016 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 29 kwietnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA
Przewodniczący